



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, se sídlem Čejkovice, Na Bařině 945, zastoupeného JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Kyjov, Žižkova 791, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně**, se sídlem Brno, Běhounská 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2010, č. j. BB712-36/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2010, č. P075-70394/10/D (dále jen „*rozhodnutí inspektorátu*“), žalovaný (dále též „*inspektorát*“) uložil žalobci dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona

č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Konkrétně bylo žalobci uloženo („D01“), aby zaslal Ústřednímu kontrolnímu a zkušebnímu ústavu zemědělskému úplné a pravdivé informace týkající se prohlášení o produkci ve vinařském roce 2009/2010, a to vzhledem k porušení § 28 odst. 5 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění pozdějších předpisů; termín splnění byl stanoven do 8. 12. 2010. Žalovaný vycházel z toho, že údaje obsažené v prohlášení o produkci (podle nichž nakoupil a zpracoval 4 439 600 kg vinných hroznů a dále zpracoval 55 000 kg vinných hroznů z vlastní sklizně), které žalobce ústavu zaslal dne 15. 1. 2010, se neshodují s údaji v evidenčních knihách žalobce (podle nichž celkem zpracoval 6 554 062 kg vinných hroznů z vlastní sklizně i nakoupených). Rozhodnutí o opatření bylo přílohou protokolu č. P075-70394/10, ze dne 29. 11. 2010, o výsledku kontroly dodržování povinností při výrobě vína a uvádění vína do oběhu.

[2] Proti rozhodnutí inspektorátu podal žalobce námitky, těmito však ředitel inspektorátu v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) nevyhověl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že rozhodnutí inspektorátu i rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, nepřezkoumatelná, a že byl zkrácen na svých právech.

[4] Konkrétně namítl, že rozhodnutí inspektorátu mu nebylo řádně doručeno. Mělo být doručeno advokátovi JUDr. Pavlu Kratochvílovi, který byl na základě generální plné moci ze dne 22. 11. 2010 zástupcem žalobce. Rozhodnutí o opatření je samostatným rozhodnutím, nezávislým na protokolu o kontrole. Jelikož doručení, resp. seznámení se s opatřením, není ve zvláštních předpisech upraveno, bylo nutné postupovat dle § 19 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Tuto základní zákonnou podmínku žalovaný nesplnil. Nedoručení rozhodnutí inspektorátu je vadou řízení a důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[5] Dále žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost předmětných rozhodnutí. Žalovaný sám *de facto* přiznal, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. uvedené ve výroku rozhodnutí inspektorátu neumožňuje stanovení lhůty k odstranění nedostatků.

[6] Výroková část rozhodnutí inspektorátu neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu. Neuvádí právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.

[7] Z použitého množného čísla „*právní ustanovení, podle nichž...*“ v § 68 odst. 2 správního řádu vyplývá, že měla být uvedena všechna právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Žalovaný v rozhodnutí uvedl pouze ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., což činí výrok rozhodnutí inspektorátu nezákonným, nepřezkoumatelným a nesrozumitelným. Odůvodnění rozhodnutí inspektorátu pak obsahuje pouze neseznatelné,

neprokazatelné a nepřezkoumatelné důvody, na jejichž základě žalovaný dospěl k výroku rozhodnutí.

[8] Dle § 69 odst. 2 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedou jména a příjmení všech účastníků, za žalobce však není nikdo uveden.

[9] Výrok rozhodnutí inspektorátu neobsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. Správním orgánem nebyl doposud zjištěn skutkový stav a nebylo dostatečně identifikováno konkrétní pochybení.

[10] Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se neuvedení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. Porušil tak právo žalobce na řádné vypořádání námitek a zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný se rovněž nedostatečně vypořádal s námitkou nezákonného a nepřezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí inspektorátu vydaného v rozporu se skutkovým stavem a § 68 odst. 3 správního řádu.

[11] Rozhodnutí inspektorátu bylo vydáno na základě nezákonně vedeného řízení, jelikož zmocněnci žalobce nebylo v rozporu se zákonem oznámeno zahájení kontroly, nebyl seznámen s obsahem protokolu a nebyl mu předán stejnopis protokolu ani rozhodnutí inspektorátu. Je vyloučeno, aby v případě kontroly nebyl o jejím zahájení vyrozuměn zplnomocněný zástupce žalobce. Za stavu, kdy je protokol z kontroly provedené v rozporu s § 12 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, jediným či určujícím důkazním prostředkem, pak nezákonnost kontroly zakládá nezákonnost následného správního řízení.

[12] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména uvedl, že v souladu s právními předpisy, judikaturou i praxí je možné, aby opatření k odstranění zjištěných nedostatků, bylo součástí protokolu o kontrole. V takovém případě sdílí procesně jeho osud, včetně seznámení kontrolované osoby s ním a jeho předání na místě kontroly. Samostatně a odlišně od protokolu se opatření „chová“ v rámci opravných prostředků, kdy existuje speciální institut námitek proti opatření. Rozhodnutí inspektorátu splňuje veškeré zákonné náležitosti, odůvodnění je ve vztahu k výroku zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Stejně tak výrok rozhodnutí, ve kterém je správně uveden předmět řízení, právní ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno, označení účastníků a lhůta ke splnění povinnosti. Právním předpisem není stanovena povinnost inspektora oznámit zahájení kontroly zmocněnci kontrolované osoby. Kontrolní pracovník je povinen dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly. V daném případě bylo zahájení kontroly oznámeno Ing. P. P., který je jako místopředseda představenstva nepochybně osobou, které může být oznámeno zahájení kontroly, a která může

být seznámena s obsahem protokolu. Navíc neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, který se s ním prokazatelně seznámil. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání konané dne 19. 3. 2013

[14] Při jednání účastníci řízení setrvali na svých tvrzeních a návrzích. Žalovaný konstatoval, že jak je mu známo z úřední činnosti, žalobce opatřením požadované údaje posléze doplnil.

[15] Žalobce poté namítl, že při kontrole bylo poukazováno na technickou závadu při zpracování údajů, což však v protokolu uvedeno není. Za tím účelem žalobce předložil prohlášení Ing. P. Š. ze dne 29. 10. 2010, tedy osoby zpracovávající pro žalobce údaje k prohlášení o produkci za rok 2009/2010, které bylo pracovníkům žalovaného předáno, a navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí Ing. Š. Dále navrhl svědecký výslech B. S., pracovnice žalobce, která jednala s kontrolory a sdělovala konkrétní údaje.

[16] K uvedenému žalovaný konstatoval, že takovou výhradu mohl žalobce učinit obsahem námitek jak proti protokolu, tak proti opatření, ani v jednom případě tak neučinil.

[17] K výzvě soudu žalobce posléze upřesnil, že tento bod ve správním řízení uplatnil v rámci námitek ze dne 1. 12. 2010 proti předmětnému opatření, a to na straně 4 v pátém odstavci *[„Zde tedy kontrolovaná osob namítá, za stavu, kdy tvrdí správní orgán, že kontrolovaná osoba nevede evidenci jak mohl dojít k závěru, že údaje uvedené v prohlášení jsou neúplné a nepravdivé (kontrolovaná osoba odkazuje na protokoly, jež byly pracovníky SZPI v celém řízení sepsány).“]*. V řízení před soudem pak tato námitka byla uplatněna v rámci žalobního bodu obsaženého na straně 5 (č. 1. 5) žaloby uprostřed *[„Výrok rozhodnutí správního orgánu neobsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. Zásadní skutečností dále je, že doposud ani nebyl správním orgánem zjištěn skutkový stav, nebylo dostatečně identifikováno konkrétní pochybení a vydané opatření je postaveno pouze na neodůvodněných a nepřezkoumatelných tvrzeních správního orgánu.“]*.

[18] Soud žalobcovy důkazní návrhy zamítl pro nadbytečnost. Shledal totiž, že argumentace, na jejíž podporu měly být tyto důkazní návrhy provedeny (tedy že v rámci kontroly bylo poukazováno na technickou závadu, která byla posléze odstraněna), byla jako žalobní bod uplatněna poprvé až při jednání soudu, tedy ve vztahu ke lhůtě, v níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), opožděně.

[19] Žalobce v žalobě pouze obecně poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Vzhledem k tomu, že žaloba obsahovala jiné, konkretizované žalobní body, soud žalobce nevyzýval k upřesnění této obecné námítky. Žalobce samozřejmě může v průběhu řízení včas uplatněné žalobní body rozvést, to však pouze tehdy, jsou-li z nich seznatelné skutkové děje a individuálně odlišitelné okolnosti. Tak tomu však v souzené věci, tedy v případě holé fráze o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nebylo. Nutno dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane.

[20] Nad rámec lze uvést, že i kdyby byl nový žalobní bod uplatněn včas, nebyl by důvodný. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů není založen na tom, že správní soudy budou provádět důkazy, které mohly a měly být navrženy a provedeny ve správním řízení (zde v řízení o námitkách). Jak plyne z námitek proti předmětnému opatření, jakož i z námitek proti souvisejícímu protokolu, žalobce dotčenou výhradu ve správním řízení neuplatnil, ač tak z povahy věci učinit zajisté mohl. Aniž by soud posuzoval relevanci této výhrady, je možné, že její řádné a včasné uplatnění by bylo způsobilé vést k odstranění žalovaným zjištěných rozporů mezi prohlášením a evidencí, a mohlo tak zabránit nákladnému řešení vzniklého sporu před soudem.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[21] Zdejší soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu o opatření k odstranění zjištěných nedostatků, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010 č. j. 7 As 33/2010-99, ve věci „*LIHO - Blanice, spol. s r. o.*“, publ. pod č. 2323/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), opatření vydané inspektorem na základě výsledků provedené kontroly podle § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb. je rozhodnutím, ve vztahu k němuž se subsidiárně použije správní řád, přičemž je nezbytné, aby písemný záznam o tomto opatření obsahoval náležitosti uvedené v § 67 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Takovým rozhodnutím je i předmětné opatření ze dne 29. 11. 2010, jímž žalovaný podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. uložil žalobci na základě výsledků provedené kontroly opatření k odstranění zjištěných nedostatků, tedy konkrétně povinnost zaslat úplné a pravdivé informace. Byť je tedy předmětné opatření svým obsahem v zásadě pouhou výzvou k odstranění rozporů v evidovaných a hlášených údajích, je nutné toto opatření považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k výše uvedenému musí rozhodnutí inspektorátu splňovat náležitosti dle § 67 a násl. správního řádu.

[23] Jak dále vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, je možné akceptovat (a ostatně to i odpovídá charakteru prováděných kontrol), aby opatření bylo součástí kontrolního protokolu, avšak v takovém případě je třeba trvat na tom, aby protokol obsahoval jak náležitosti protokolu uvedené v § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole, tak náležitosti opatření čili rozhodnutí. Je rovněž nutné jednotlivé náležitosti vymezit přehledně tak, aby bylo zřejmé, jaké náležitosti se vztahují ke kontrolnímu protokolu a jaké k uloženému opatření.

[24] V daném případě protokol č. P075-70394/10 ze dne 29. 11. 2010 obsahoval všechny náležitosti vyžadované § 15 zákona o státní kontrole. Předmětné opatření č. P075-70394/10/D bylo přílohou tohoto protokolu, což je výslovně uvedeno jak v protokolu, tak v opatření. Toto rozhodnutí inspektorátu splňovalo zákonné náležitosti dle § 67, § 68 a § 69 správního řádu. Opatření obsahovalo řádné označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Výroková část opatření obsahovala vymezení předmětu řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a řádné označení účastníka -

kontrolované osoby (pokud je účastníkem právnická osoba, označí se dle § 68 odst. 2 věta druhá za středníkem správního řádu, názvem a sídlem). Co se týče nutnosti uvést ve výrokové části právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, má zdejší soud za to, že účelem tohoto ustanovení není uložit správním orgánu povinnost vyjmenovat všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována či jen pouze jakýmkoli způsobem dotčena (což by v případě těch procesních nebylo prakticky proveditelné), ale umožnit adresátovi daného rozhodnutí identifikovat právní normy, jejichž dispozice, příp. hypotéza, byla naplněna, a právní normy, z nichž plyne případná sankce. V daném případě bylo ve výrokové části rozhodnutí inspektorátu uvedeno, že žalobce porušil povinnost dle § 28 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství, a proto mu dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. bylo uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Uvedení těchto dvou ustanovení dle zdejšího soudu plně vyhovuje požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu a umožňovalo žalobci porozumět danému výroku rozhodnutí.

[25] Tvrdil-li žalobce, že § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. neumožňuje stanovení lhůty pro splnění opatření, je možno mu dát do jisté míry za pravdu. Možnost správního orgánu tuto lhůtu určit tím však není dotčena. Dle § 3 odst. 3 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. inspekce ukládá opatřením povinnost odstranit zjištěné nedostatky a stanoví lhůtu k jejich odstranění. Jelikož zákon č. 146/2002 Sb. ani zákon o státní kontrole neobsahují pravidla pro stanovení lhůt, použije se při jejich určení § 39 správního řádu. V souladu s § 68 odst. 2 správního řádu pak předmětnou lhůtu ke splnění ukládané povinnosti žalovaný ve výroku uvedl. Jak již bylo řečeno výše, není povinností správního orgánu ve výroku rozhodnutí uvádět veškerá dotčená právní ustanovení.

[26] Co se týče odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, žalobce blíže nespecifikoval, v čem shledává jeho obsah nedostatečným. Dle zdejšího soudu žalovaný v návaznosti na obsah protokolu o výsledku kontroly srozumitelně a logicky odůvodnil výrok rozhodnutí (uložené opatření) a uvedl veškeré podklady pro jeho vydání. Lze tedy uzavřít, že jak protokol o kontrole, tak uložené opatření, jak jednotlivě, tak jako celek obsahovaly veškeré zákonné náležitosti. Rovněž bylo přehledně vymezeno, jaké náležitosti se vztahují ke kontrolnímu protokolu a jaké k uloženému opatření.

[27] Žalobce dále namítl, že žalovaný pominul skutečnost zastoupení žalobce advokátem. To mělo mít za následek, že mu nebylo řádně oznámeno zahájení kontroly, a dále nebyl seznámen s obsahem protokolu, nebyl mu předán stejnopis protokolu a ani rozhodnutí inspektorátu.

[28] Soud neshledal, že by postup žalovaného zkrátil žalobce na procesních právech.

[29] Dle § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly. Aby mělo oznámení o zahájení kontroly účinky vedoucí ke splnění povinnosti kontrolního orgánu vyplývající pro něj z § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, musí zejména splňovat náležitosti obsahové a dojít do sféry kontrolované osoby. Ve své podstatě plní oznámení o zahájení kontroly stejnou funkci jako uvědomění účastníka o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu. Zajišťuje zejména, aby kontrolovaná osoba mohla od počátku provádění kontroly řádně a v potřebném rozsahu uplatňovat svá procesní práva, a aby po ní

bylo možné spravedlivě požadovat poskytnutí potřebné součinnosti. Kontrolovanou osobou (§ 3 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb.) byl v daném případě žalobce, tedy právnická osoba. Dle § 21 odst. 1 správního řádu za právnickou osobu jedná její statutární orgán. Dle § 243 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jedná za představenstvo družstva, jakožto statutární orgán, předseda nebo místopředseda, nevyplývá-li ze stanov něco jiného.

[30] Ze správního spisu plyne, že zahájení kontroly bylo oznámeno Ing. P. P., řediteli a místopředsedovi představenstva žalobce (z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že Ing. P. P. byl v rozhodné době, tj. 29. 11. 2010, místopředsdou představenstva žalobce a stanovy upravovaly zvláštní podmínky pouze u písemných právních úkonů). Z toho plyne, že Ing. P. P. byl bezpochyby osobou, které bylo možno oznámit jako statutárnímu zástupci žalobce zahájení kontroly. Skutečnost, že žalobce udělil plnou moc k jednání v řízení se Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí advokátovi, na věci nemůže nic změnit, neboť podstatné je objektivní vymezení kompetencí místopředsedy představenstva vzhledem k provádění kontrole. Plná moc jako taková opravňuje zmocněnce jednat za zmocnitele, nezbavuje však zmocnitele, aby svým jménem jednal sám. Zde je nutno ve prospěch uvedeného závěru přihlédnout k zájmu na efektivitě kontroly. Ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i jistá její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutečného stavu věcí, zmařit tím, že by tento skutečný stav věcí před jeho zjištěním rychle „zaretušovala“, a tak se vyhnula případné zákonem předvídané sankci. K tomu by však mohlo dojít tehdy, pokud by po kontrolním orgánu bylo vyžadováno, aby k faktickému započetí kontroly mohlo dojít pouze za přítomnosti zplnomocněného zástupce kontrolované osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005-53, ve věci „*GEKO TABAK, a. s.*“, publ. pod č. 1034/2007 Sb. NSS). Zde není nepodstatné, že, jak plyne z protokolu o výsledku kontroly, advokát žalobce byl při zahájení kontroly telefonicky kontaktován a o jejím zahájení tak byl vyrozuměn.

[31] Zahájení kontroly tedy bylo řádně oznámeno, kontrola proběhla a o jejím výsledku byl vyhotoven protokol, jehož přílohou bylo i rozhodnutí o uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Jak bylo řečeno výše, je možné, aby opatření k odstranění zjištěných nedostatků bylo přílohou protokolu o kontrole. V takovém případě je pak logické, aby s tímto protokolem sdílelo i způsob oznámení kontrolované osobě. Bylo tedy povinností žalovaného seznámit dle § 16 zákona o státní kontrole s protokolem kontrolovanou osobu a zároveň jí podle § 5 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb. oznámit uložené opatření. Jak s protokolem, tak s rozhodnutím inspektorátu se prokazatelně seznámil, resp. měl možnost se seznámit, Ing. P. P., který obě listiny podepsal a otiskl razítko žalobce, to však s výhradou, že bez přítomnosti zplnomocněného zástupce JUDr. Pavla Kratochvíly není oprávněn se k čemukoli vyjadřovat, seznamovat a přebírat jakékoli listiny. Jak již bylo odůvodněno výše, Ing. P. P. jako místopředseda představenstva byl oprávněnou osobou, prostřednictvím které mohla být kontrolovaná osoba seznámena s protokolem o kontrole ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o státní kontrole a s uloženým opatřením ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb. I zde platí, že tuto skutečnost nemůže ovlivnit, že žalobce udělil plnou moc k jednání s inspekcí advokátovi, neboť podstatné je objektivní seznámení se kontrolované osoby s uloženým opatřením, ke kterému prokazatelně došlo.

[32] Žalobce podal prostřednictvím zástupce proti rozhodnutí inspektorátu včas námitky, z nichž plyne, že se s rozhodnutím plně seznámil. I pokud by soud dospěl k závěru o vadě doručení rozhodnutí inspektorátu, nemohl by se žalobce dle § 84 odst. 2 správního řádu neoznámení tohoto rozhodnutí dovolávat.

[33] Co se týče samotného obsahu rozhodnutí inspektorátu, žalobce namítal, že jeho výrok neobsahoval popis skutku, uvedením místa, času a způsobu spáchání, aby nemohl být zaměněn s jiným. Dále, že nebyl zjištěn skutkový stav a nebylo dostatečně identifikováno konkrétní pochybení. Požadavek těchto náležitostí výroku se však týká rozhodnutí správně-trestního charakteru, kterými jsou např. rozhodnutí o správních deliktech. U těchto rozhodnutí je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. V daném případě se ale o rozhodnutí o správním deliktu nejednalo (jak uvedeno již výše, šlo svým obsahem v zásadě o pouhou výzvu k odstranění rozporů v evidovaných a hlášených údajích), naopak opatření k odstranění zjištěných nedostatků dává kontrolované osobě možnost pochybení ve stanovené lhůtě napravit a vyhnout se tak případné sankci. Teprve pokud by kontrolovaná osoba nesplnila uložené opatření, dopustila by se dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. správního deliktu. Z výroku rozhodnutí inspektorátu bylo zřejmé, co je žalobci vytýkáno, potažmo jaký nedostatek byl zjištěn, a jak a v jaké lhůtě může tento nedostatek odstranit. Ve spojení s odůvodněním a obsahem protokolu o výsledku kontroly bylo jasné a srozumitelně identifikováno konkrétní pochybení žalobce a podrobně popsán skutkový stav. Postup žalovaného byl zcela v souladu i s judikaturou, na kterou u této námitky žalobce odkazoval.

[34] Žalobce dále uvedl, že se žalovaný nevypořádal s námitkou neuvedení právních předpisů, dle kterých bylo rozhodováno. Tento žalobní bod však neodpovídá skutečnosti, žalovaný se předmětnou námitkou zabýval a vyhodnotil ji jako nedůvodnou na páté straně v druhém odstavci napadeného rozhodnutí žalovaného.

[35] Soud se rovněž neztotožnil s žalobním bodem, podle něhož se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou nezákonného a nepřezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí inspektorátu vydaného v rozporu se skutkovým stavem a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se naopak zabýval každou dílčí částí odůvodnění, která v něm má být obsažena dle § 68 odst. 3 správního řádu. Na straně šest rozhodnutí žalovaného k tomu uvedl: „Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí inspektor uvedl podklady pro vydání výroku: evidence vedená kontrolovanou osobou dle přílohy č. 23, 27 k vyhlášce č. 323/2004 Sb., v platném znění, a prohlášení za r. 2009/2010 zaslané kontrolovanou osobou do Registru vinic. Dále uvedl důvody výroku: rozpor mezi údaji v evidenci a údaji zaslanými do Registru. Úvahy, kterými se správní orgán řídil – porovnáním dat inspektor zjistil, že údaje zaslané do Registru nemohou být pravdivé. Inspektor se též vypořádal s námitkami kontrolované osoby, které Ing. P. uvedl ručně pod text protokolu. V jednotlivých protokolech, které byly u kontrolované osoby sepsány, je vždy podrobně uvedeno, které údaje kontrolovaná osoba v evidenci nevede. Údaje o množství hroznů sklizených a zpracovaných na víno však bylo možné z evidence získat a správní orgán tyto údaje bere za pravdivé.““

VI. Závěr a náklady řízení

[1] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[2] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. března 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu